

זוהר, רכזת המכינה של סימון, ספדה בדמעות:

"אלוהים שבשמיים, איך אני עומדת כאן שוב אחרי 65 ימים. איך אני קוברת ומספידה שוב חניך שלי. נער שביום אחד הפך להיות כל העולם שלך והאהבה והדאגה אליו רק גדלים. ביום אחד נפער חור בלב של אובדן. רק לא מזמן קברנו את בוריס, חבר טוב במכינה. כל כך התבאסת שלא יכולת להגיע ללוויה שלו. סימון, איך הגענו לרגע הזה שבו אתה נמצא באדמה? איך מדברים עליך בלשון עבר? איך אני מחלקת את יום הזיכרון בין שני בנים שהם כמו הילדים שלי?"

אני מסתכלת סביב ורואה את האנשים שכל כך אהבת. המשפחה שלך, וכל כך הרבה מעם ישראל שבאו להיפרד ממך. גיבור ישראל, זה מגיע לך. הלוואי והייתי בבוקר שבו הודיעו לנו על נפילתך והייתי מגלה שזה לא אמיתי. היית צריך לקפוץ מאיזשהו מקום ולהגיד: 'הלו, חבר'ה. תמחקו את הדמעות'.

החיוך שלך היה סימן ההיכר שלך. האור ורוח השטות שלך גרמו לכולם לאהוב אותך. אתה, עם הלב הגדול שלך. תמיד עזרת, תמיד שמת לב לאנשים החלשים סביבך. הרגישות שהייתה לך, יחד עם יכולת המנהיגות שלך, היו שילוב מנצח". סימון היה יושב קבוע משמאל, לצד הדלת, וכשאף אחד לא היה רואה, היה מתעפץ עד שמישהו היה קולט אותו. ועם זאת, תמיד היית שם כשהיו צריכים אותך.

כשפגשתי אותך בפעם הראשונה, כשראיתי אותך למכינה, כתבתי עליך 'אדם שהולך עד הסוף, נראה שאפשר לסמוך עליו'. סימון, זה מטורף. אתה באמת הולך עד הסוף. היכולת שלך להציב מטרות ולעמוד בהם - היו משהו מיוחד. מילד שטותניק הפכת לאדם בוגר ואחראי. אם לא הבנת משהו היית שואל וחוקר לעומק. לא נתת לדברים לעבור סתם. היית צריך להילחם כדי להגיע לקרבי. ואז עברת את המיון לצנחנים. כמה רצית את היחידה הזאת. כשאמרו לך שעברת, הלכתם כמה חברים ביחד. התגייסת והיית שמח וגאה. כל כך התרגשת לראות את כולם ולהישבע אמונים למדינת ישראל. איך היינו גאים בך.

אחרי השבת השחורה, למרות הקושי שמרת על מורל גבוה. כתבת לי 'כולנו נמצאים באותו חרא' וצדקת. ידעתי בבטן שאני סומכת עליך. שאתה תחזור בשלום. ידעתי שאתה עושה משהו משמעותי. דווקא עליך לא חששתי. חשבת שאת הרע שעברנו עם בוריס, סיימנו. ואז הגיעה הבשורה הקשה. מהמשימה האחרונה שלך לא חזרת. הלב מסרב להאמין. נהרגת במלחמה על הבית, ומשהו בנו מת ביחד איתך.

סימון, תודה שהיית בעולם הזה קרן פשוטה של שמש. תודה שהראת לנו מה זה הישראלי היפה והפכת את הארץ הזאת לקצת יותר בטוחה בשבילנו. תודה על זה שנלחמת כדי שנוכל לחיות בשקט.

הייתה לי זכות ענקית להכיר אותך. סליחה שלא הייתי שם כשהיית צריך. המוות שלך לא היה לשווא. אנחנו חייבים לזכור להיות מאוחדים. אומנם היית

חייל בודד, אבל בודד באמת אתה לא. לא נשכח אותך לעולם. זאת המשימה של כולנו. נשתדל להיות קצת יותר סימון. לחייך ולראות את הטוב. להכיר תודה על היש."

מייסד עמותת הראל, ישי חדד, ספד:

"סימון היקר, הגעת אלינו לפני שנתיים וחצי והבנו שקיבלנו חניך מיוחד. תמיד מלא נתינה ושמחה. היית יהודי גאה ואהבת את מדינת ישראל". "הרגע שהחלטת להתגייס להכי קרבי שיש, סחפת אחריו את החברים. חששת שלא תתקבל, אבל זה היה רק בגלל הצניעות שלך. ההליכה לא פשוטה לעולים חדשים, אבל אתה נרתמת. הלב שלך היה מלא בשמחה ונתינה. השקט, הצניעות והאהבה שלך היו מתנה לי ולכל המכינה.

תדע שאנחנו גאים בך ומוזים על הזכות להיות במחיצתך ובמחיצת אנשים כמוך וכמו בוריס ז"ל, חברך היקר שנפל חודשיים לפניך. עשיתם ותרמתם כדי שעם ישראל ישן בנחת. נפילתך היא אבדה ומכה קשה לאמך היקרה ולחבריו במכינה. לא נשכח אותך לעולם. חודשים לחמת ובזכותך ננצח. אויבי ישראל התעסקו עם העם הלא נכון. עם הדור הלא נכון. אתה ובוריס מסמנים את כל הדור הזה - דור של לוחמים מלאי נתינה ואהבה. יהי זכרך ברוך.

נפילתך היא אבדה גדולה למשפחתך, לאביך ולאימך היקרה שתמיד דאגת לה והכל בשקט ובצניעות. זו אבדה ומכה קשה נוספת לחבריו מהמכינה ממחזור ח' שכולכם התגבשתם והייתם למשפחה אחת- אחים ואחיות שלא נפרדים ודואגים זה לזה. אנחנו לא נשכח אותך ולא את בוריס. אנחנו נמשיך לחנך עוד צעירים עולים ועולות חדשים רבים בדרכך המיוחדת בנתינה ותרומה לעם ישראל ומדינת ישראל."

חברו של סימון, בוריס מוסקוביץ', ספד:

סימון היקר שלי, אתה גיבור ישראל. גיבור המשפחה שלך. הגיבור שלי. אני רוצה שתדע שבשבילי היית אחד מאותם אנשים שמשיעים באופן בלתי הפיך. תפיסת העולם שלך, והשמחה שלך תמיד יישארו בי. יש לך ולי משהו במשותף. הקשר שהיה בנינו הוא הכי קרוב לרגשות של אחים. אני אדם חילוני, אבל אני רוצה להאמין בגן עדן רק כדי שאוכל לפגוש אותך שוב כדי שנוכל ליהנות שוב בחברתך. אני מתגעגע אליך, אחי. אתה חסר לי. אני אוהב אותך גיבור שלי."

חברתו ספדה:

"שאלתי אותך אם אתה לא מפחד, ואמרת שרק בראש. כשישבנו כמה חברים אצל סימון. בעיקר צחקנו, כי זה מי שסימון היה. בנאדם של צחוקים וחיוכים.

ביום האחרון שלו בבית הוא שכח את יומן המלחמה שלו. כמות הפעמים שהוא כתב 'נפלה לי הזכות'. וזה מי שהוא היה. ישבנו אצלו בחדר וזה הרגיש כאילו הוא חוזר לסופ"ש. כל הדברים שלו היו פזורים בחדר. היה לי קשה להיות עצובה. וזה ברור. באיזה עולם זה הגיוני שילד בן 20 מקריב את החיים שלו בשביל מדינה ובשביל שלום? אבל זה מי שסימון היה."

חברו של סימון מהיחידה:

"סימונצ'יק שלי, האיש והסיגריה. היית כל כך ציוני. אנשים צריכים ללמוד ממך. כל כך רצית ללמוד בארץ ולצאת לחיים האמיתיים. פשוט לא מגיע לך לסיים את החיים ככה. נהרגת בגבורה, נלחמת עד השנייה האחרונה. מי כמוני מכיר אותך, את מה שעברנו ביחד. היו לנו רגעים קשים והיינו מסתכלים אחד על השני. היית נותן לי את הקריצה הקבועה. הייתי אומר לך ואומר 'עוד שנייה זה נגמר' והיית צוחק עליי. ב-7 באוקטובר שלחת לי ראשון הודעה כי ידעת שאני גר בנתיב העשרה. דאגת לי ואני דואג לך. דואג אם טוב לך שם למעלה. נהרגת יום לפני יום ההולדת שלי. לא אשכח אותך לעולם, צמד יקר שלי. אני אוהב אותך."

דריה, חברתו של סימון ספדה לו:

"סימון היקר. מי היה יכול להאמין שנגיע למצב כזה? לפני הכל אני רוצה לומר לך שאנחנו מאוד אוהבים אותך וגאים בך. זכינו לעלות למטוס איתך. היית הכי צעיר בקבוצה שלנו, והכי אמיץ. מעולם לא ראיתי ואתך עצוב. היית איש של אור. אני לא אשכח את הרגעים איתך. צבעת את הימים הכי אפורים. תמיד רצית להיות הכי טוב בהכל. אני מאוד מתגעגעת."

קיריל, חברו של סימון ספד:

"אני יודע שלהיות לוחם היה החלום שלך. היה קשה, אבל מעולם לא ויתרת. כמה שמחת שהגעת לצנחנים. אפילו כשהיית בעזה וכשיצאת הביתה, תמיד היית אופטימי. תמיד אמרת שעוד דקה אתה חוזר. ניסינו להגיד לך שתפסיק, שדי, אבל אמרת שלעולם לא תעזוב את חבריך. מילדון, הפכת לגבר. תודה שהיית חבר שלנו. לעולם לא נחזור להיות מי שהיינו לפני שהכרנו אותך. נזכור אותך לעד."

מפקדו לשעבר של סימון, שגיא לביא, ספד לו:

"מהרגע הראשון שפגשתי אותך, טירון בלונדיני מגולח, הבחנתי בך. ככה זה עם חיילים בודדים. מהיום הראשון שלך בבקו"ם ישר הגעת אליי. כל פעם מחדש הוכחת לי כמה אתה חזק וכמה אכפת לך מכל הסובבים אותך וכמה אתה משקיע בכל מה שחשוב לך. תמיד אמרת לי שהפסקת סיגריה פותרת הכל. היית חייל, לוחם וחבר מדהים. אני מסתכל מסביב ורואה את כמות האנשים שחולקים לך כבוד. היית חייל בודד, אבל בודד לא היית. תמיד היית מוקף אנשים. גם ברגעים האחרונים שלך, היית שמח. אני בטוח. היית אהוב בכל מקום. האיש הכי מצחיק בחדר. הגנת עלינו, שימחת אותנו. תודה על הכל. תודה סימונצ'יק. לעולם לא אשכח אותך."

דנה כורי, מהמשפחה המארכת:

"סימון שלי, איך הלכת. כמה בלטת בכל דבר שעשית בחיך. אני אספר על סימון שלי, בן ה-14, שהגיע במסגרת נעל"ה. זכיתי ללמד אותך מתמטיקה וגיליתי ילד חרוץ שהלימודים היו כל כך חשובים לו. אותי כבשת עם החיך המקסים שלך והעיניים היפות שלך. חיך ומבט של ילד תמים אך נחוש שלאורך כל הדרך ידע מה הכי חשוב בחיים - לדאוג לאמא שלו. ותמיד עבדת כדי לחסוך כסף ולשלוח לאמא."

אבל לא רק אותי כבשת. הצלחת לכבוש גם את משפחתי. בעלי ואני כל כך שמחנו שהגעת אלינו לארוחות שישי ולחג. ניסינו לתת לך משפחתיות שאמרת לבתי הבכורה שאתה כל כך רוצה. היית בטוח שתהיה אבא טוב לילדך. ועכשיו לא תספיק את זה. ..

אספר סוד קטן, מקווה שלא תכעס. ביקשת שאקנה לך קרם לטיפול הפנים. כל כך אהבת להיות מסודר. כל כך היה לך חשוב להגיע לצנחנים לשירות משמעותי. הייתי גאה בך עד אין קץ. לא היה מאושר ממך לחבוש את הכומתה האדומה, ולא הייתה מאושרת ממני. אמא אינסה וסבתא היקרות, תודה שהסכמתן לשלוח אותנו לישראל בגיל כך כך צעיר. נאהב אותנו לעד."

סא"ל רועי מינץ נשא דברים בשם צה"ל:

"עלית לארץ לבדך ובחרת להתגייס לצנחנים. עברת מסלול מאתגר כדי לבצע שירות משמעותי מתוך תחושת שליחות. כל זה במיומנות ומקצועיות אין קץ. סימון, היית לוחם מעולה, חד ומקצועי הפועל בקור רוח. תמיד שאפת לחתור למגע. האמנת במשימה להגן על עם ישראל, על אדמת מולדתנו שאותה כה אהבת."

יצאת למלחמה מתוך תקווה שנבנה עולם יפה ושקט יותר. תודה שלימדת אותנו מהי שליחות אמיתית. מהי אהבת הארץ. משיח עם חבריך עולה דמותך המשמעותית. אדם שמתמודד מול כל בעיה ואתגר על אף הקשיים וסוחר את כל הפלוגה יחד איתו, בציניות וחוש הומור ייחודיים.

בלחימה יחד עם מפקדיך וחבריך בקרבות מול המחבלים, חתרת למגע במקצועיות. נלחמתם זה לצד זה באומץ ובגבורת לוחמים. עד לרגע נפילתך לחמת בתושייה.

משפחת שלומוב היקרה. מדינת ישראל איבדה את אחד מטובי בניה. סימון, בחרת לעלות ארצה בגיל צעיר ובכך קשרת את גורלך. התגייסת כלוחם בצנחנים. היית לוחם מעולה, חד וקר רוח. האמנת בהגנה על עם ישראל. תודה שלימדת אותנו מה היא שליחות אמיתית. משיח עם חבריך עולה דמותך כאגדה אמיתית. עם חוש הומור שסוחר אחריו. עד לרגע נפילתך לחמת בגבורה רבה. משפחת גדוד 202 איבדה לוחם וחבר יקר. משפחת שלומוב, אתם חלק מגדוד 202 מעתה ועד עולם. סימון, גיבור ישראל. נוח על משכבך בשלום, אני מעריך ומצדיע לך".